

EL MICALET GALÀCTIC

Dràcula

Bram Stoker

Adaptació de Jesús Cortés. Dibuixos de Marina Seoane

1

El viatger anglés

Ja era de nit quan el tren que havia eixit de Viena a primera hora del matí va arribar a Bistrita, un poble de Transsilvània perdut al cor d'Europa. Jonathan Harker va baixar del tren carregat amb dues maletes i, sense saber massa bé cap a on anar, es va deixar dur per la resta de viatgers que busquen l'eixida de l'estació. Jonathan Harker viatjava sol, i no cal dir que es trobava ben lluny de casa. Ell era d'Exeter, una ciutat del sud d'Anglaterra. Treballava en una notaria, i havia rebut l'encàrrec de dur uns documents a un client molt important que vivia als Carpats. El client era el comte Dràcula. Segons Jonathan tenia entés, el comte vivia en un castell. Jonathan no sabia on es trobava el

castell, ni tampoc com hi arribaria. Però això no el preocupava massa, ja que, per carta, el comte li havia donat instruccions precises per tal de facilitar-li l'arribada a la seua destinació sense patir cap dificultat.

Ara, per fi, Jonathan ja es trobava al poble de Bistríta, molt a prop dels Carpats. Segons les instruccions del comte, s'havia d'hostatjar a l'hotel La Corona d'Or, de manera que, quan va eixir de l'estació, va preguntar per ell.

No tardà a trobar-lo. Era un hotel molt antic. Tot el poble ho era. A Jonathan li agradava. Des que, uns dies abans, havia travessat el Danubi, li feia l'efecte que havia deixat enrere l'Occident per a endinsar-se de ple a l'Orient dominat per les tradicions dels pobles antics. Realment, ho trobava fascinant. I així ho havia deixat anotat al diari que escrivia sobre les incidències del viatge.

Quan Jonathan va entrar a l'hotel, el seu aspecte de cavaller ben plantat i distingit de seguida va cridar l'atenció de l'hostalera. Es tractava d'una dona d'edat que vestia com una camperola.

—És vosté el senyor anglés? —li preguntà ella.

—Sí —contestà ell—. Sóc Jonathan Harker. M'esperava?

La dona, de sobte, semblà afectada per una rampellada de temor.

–Estàvem al corrent de la seua arribada –digué.

Tot seguit, l'hostalera va cridar el seu marit, i li va demanar que portara la carta que guardaven per al senyor anglés. El marit, un home també d'edat que anava en cos de camisa, va aparéixer de seguida amb una carta a les mans. Jonathan la va agafar amb un gest molt educat.

La carta deia:

Estimat amic: Benvingut als Carpats. Demà de vesprada ha d'agafar la diligència que ix cap a Bucovina. Li he reservat un lloc. El meu carruatge l'esperarà al pas de Borgo i el durà al meu castell. Desitge que haja tingut un bon viatge.

Dràcula

Jonathan va somriure. Seguia sense saber on es trobava exactament el castell però, almenys, ara ja sabia com hi arribaria.

–Que el coneixen, el comte Dràcula? –els preguntà, als hostalers.

No va rebre resposta. Quan van sentir el nom del comte, els hostalers, esporuguits, es van senyar sense deixar de mirar a terra.

–L'he de visitar al seu castell... Un assumpte de negocis... Saben on es troba el castell?... O si és molt lluny?

La curiositat de Jonathan va topar amb un mur de temor i desconfiança. No obstant això, l'hostaler digué:

—Per carta vam rebre diners i unes indicacions que havíem de dur a terme. I ja les hem dutes. No en sabem res més.

Jonathan es va quedar un poc parat davant d'aquella reacció, però no hi volgué insistir. L'actitud dels hostalers li va semblar d'allò més misteriosa i estranya. És clar que ell era un foraster. Desconeixia els costums i el tarannà de la gent que habitava aquelles terres. Per a ser sincers, la veritat és que no entenia res. No entenia res i, per acabar-ho d'adobar, el seu desconcert va anar creixent quan l'endemà, mentre es preparava per baixar a esperar la diligència, va rebre en la seua habitació la visita inesperada de l'hostalera.

Quan Jonathan li va obrir la porta, ella, sense ni tan sols deixar-lo que la saludara, li va dir, visiblement nerviosa:

—És necessari que hi vaja?

Sorprés, Jonathan va donar per fet que l'hostalera es referia al castell del comte.

—És clar —contestà—. Hi vaig expressament per un assumpte de negocis.

—Però —quequejà l'hostalera—, sap vosté quin dia és hui?

—Naturalment. Hui som a 4 de maig.

–Sí, ja ho sé. Però, sap quin dia és?

–Disculpe'm, però no l'entenc.

–Hui és la vigília de Sant Jordi. És que no sap que aquesta mitjanit, totes les forces diabòliques del món tindran poder absolut? Sap on va vostè, i a què hi va?

Jonathan va sentir un calfred que el travessava de dalt a baix. L'hostalera havia aconseguit posar-lo nerviós. En alguna ocasió havia sentit parlar de les creences supersticioses que planaven en aquelles terres. Però, era ridícul. Ell era anglés. No creia en coses així. Tanmateix, les paraules de l'hostalera li havien despertat una certa intranquil·litat.

–Esperè's un dia, o millor dos –li va pregar ella, amb els ulls enllagrimats.

–Això no és possible. El comte m'espera hui, i seria una descortesia per la meua part passar per alt les seues indicacions.

L'hostalera va fer un gest de resignació. Aleshores es va traure un crucifix que li penjava del coll, i li'l va oferir a Jonathan. Ell, per a qui una hostalera mereixia tant de respecte com un comte, no volgué semblar desconsiderat i deixà que la dona li'l posara al voltant del coll. Després ella li digué:

–Porte'l per la seua mare –i, sense dir res més, abandonà l'habitació.

Per respecte, Jonathan es va guardar el crucifix dins de la roba, tocant el pit. Poc després, amb el

cor encongít, va pujar a la diligència que eixia cap a Bucovina. I no va saber si havia sigut per les advertències de l'hostalera, pel record de supersticions espectrals, o pel mateix crucifix que li penjava del coll, però el cas és que el goig que havia sentit al llarg de tot el viatge, de sobte es va transformar en una constant sensació d'inquietud.

Per a Jonathan Harker el malson no havia fet més que començar.

2

Cap al castell

Quan la diligència es va posar en marxa, tota la resta dels viatgers ja sabien qui era Jonathan i cap a on es dirigia. Però ningú no gosava parlar-ne obertament. Jonathan se sentia observat. Notava que el miraven amb recel i, fins i tot, entre els xiuxiuejos sentia paraules com «Satanàs», «infern», «bruixes», «home llop», «vampir»... No obstant això, Jonathan s'estimà més desentendre's d'allò que considerava xafarderies, i va concentrar tota la seua atenció en el paisatge que l'envoltava.

Durant una bona estona la diligència va travessar camps verds, boscos i pujols costeruts. Hi havia nombrosos arbres fruiters pertot arreu, tots plens

de pomes, prunes, peres, cireres... Jonathan a penes tenia temps de gaudir-ne de la visió perquè els cavalls corrien tan de pressa que semblaven esperitats.

Més enllà dels pujols verds s'alçaven els boscos que pujaven fins als cims nevats dels Carpats. Ací i allà es veien clivelles a les muntanyes, a través de les quals s'obrien pas els rajos d'un sol que ja començava a davallar. El camí no deixava de serpentejar mentre ombres silencioses creixien per tot. A les vores de la carretera hi havia moltes creus i altars. Els viatgers sempre se senyaven quan en passaven per davant. Jonathan no sabia què pensar. La bellesa del paisatge no feia lliga amb el misteriós silenci dels seus companys de viatge, o amb les presses del cotxer, que no deixava de fuetejar els cavalls perquè correueren més i més. Tot li semblava molt estrany. I el pitjor és que no es veia amb cor de preguntar res.

A mesura que es feia fosc començà a fer més fred. Molt prompte la penombra esdevingué una tenebra esglaiadora. Ja no es veia res. No obstant això, Jonathan s'adonà que, a cada revolt, el camí es feia més i més costerut, i li va fer l'efecte que la diligència, més que pujar una muntanya, s'enfilava cap als núvols fantasmagòrics que no deixaven de giravoltar entre les valls.

El cotxer va fer una aturada ràpida per a encendre les llànties. Cap viatger volgué baixar de la

diligència. Ben al contrari, l'aturada semblà que despertava un cert esglai entre ells. El cotxer, però, va reprendre la marxa a l'acte. Fuetejava els cavalls sense pietat i els escridassava per tal d'encoratjar-los, mentre el carruatge es balancejava com una barca sacsejada per una tempesta.

Poc després, quan van enfilear la vall de Borgo, el camí es va fer més anivellat. Al cel es veien núvols negres i recaragolats, i tot feia pensar que en qual-sevol moment esclataria una tempesta de llamps. Jonathan va observar que alguns viatgers vigilaven la foscor amb ulls espantats, i ell mirà també per la finestreta però amb l'esperança de veure el carruatge del comte, o la resplendor dels seus fanals enmig de la foscor.

No molt després, el cotxer va aturar la diligència.

—Som al pas de Borgo —anuncià.

Els viatgers van esbufegar, alleugerits. Allí no es veia ningú. Eren sols.

—Però ací m'havia d'esperar el carruatge del client al qual he de visitar —s'alarmà Jonathan.

—Doncs, ja ho veu —li digué el cotxer—, ací no hi ha cap carruatge. Faria bé de venir amb nosaltres a Bucovina i tornar demà, o millor despús-demà.

—No puc fer això. A l'hotel de Bistrita hi havia un missatge del meu client, segons el qual...

Un sobtat soroll va trencar el silenci de la nit. Una calessa amb quatre cavalls negres com el carbó

va aparéixer enmig de la negror, i s'aturà al costat de la diligència. El calesser era una home alt, de barba llarga. Duia un gran barret negre que li ocultava el rostre. Els seus ulls eren lluents i molt brillants, vermells a la llum de les llànties.

—Heu arribat molt prompte, amic meu —va ser el primer que el calesser misteriós li va dir al cotxer de la diligència.

—El senyor anglés tenia pressa.

El calesser va somriure. La llum de les llànties va descobrir una boca de llavis molt rojos, i unes dents esmolades i blanques com el vori.

—És clar —digué—. Per això heu vingut a tota brida, i ara preteníeu que el meu passatger seguira amb vosaltres fins a Bucovina.

—No, no és això —replicà el de la diligència, atemorit—. És que no el volíem deixar tot sol ací.

—Prou! Dóna'm l'equipatge del senyor.

Ràpidament, Jonathan i les seues maletes canviaren de carruatge. Tot seguit la calessa va fer mitja volta i es va esmunyir en la nit. Jonathan no deixava de preguntar-se com podia saber el seu nou cotxer allò que li havien dit poc abans sobre continuar el viatge fins a Bucovina. El desconcert no l'abandonà mentre la calessa travessava boscos espessos i esglaiadors. Jonathan sentia una estranya sensació a l'estómac. Aquell viatge nocturn li estava fent posar els cabells de punta i, el fet de no trobar cap

motiu de pes que calmara el seu neguit, encara el va posar més nerviós.

Poc després, va tenir la sensació d'haver perdut la noció del temps. Quasi no podia recordar com era la claror del dia enmig d'aquella nit que semblava eterna. El sobresalt l'obligà a encendre un misto per consultar el rellotge.

—És quasi mitjanit! —exclamà, tot recordant les advertències de l'hostalera de Bistrita.

En aquell moment se sentí l'udol d'un gos, i el d'un altre, i el d'un altre més. La tenebra es va omplir d'udols esgarrifosos. Aleshores, els udols de gos donaren pas a udols de llop. Espantat, Jonathan va estar a punt de saltar de la calessa i d'arrencar a córrer. Però els udols dels llops se sentien amb més claredat a cada pas. I havia començat a nevar! Abandonar la calessa seria una bogeria. No, Jonathan no abandonaria aquella calessa ni per tot l'or del món. A més, un terror insòlit el tenia paralitzat. Si era possible morir de por, Jonathan va estar segur que no n'eixiria viu si aquell viatge s'allargava molt més.

Per sort, no va ser així. Després d'uns revolts del camí, i d'una última recta que els cavalls travessaren quasi desbocats, la calessa s'aturà en el pati d'un gran castell en ruïnes, amb altes finestres negres, tot fosc. Jonathan va veure els merlets retallats en el cel il·luminat per la claror de la lluna. Seguia

paralitzat per la por, amarat d'una suor freda. El calesser no tardà a obrir-li la porteta. L'ajudà a baixar. Tremolant, Jonathan va sentir que la seua mà era com una grapa d'acer. Tot seguit el calesser va traure les maletes i les deixà al costat de Jonathan, prop de la portalada, d'una portalada vella amb grans claus de ferro. Després pujà a la calessa i, a poc a poc, travessà el pati i desaparegué per sota d'una gran arcada de pedra.

Jonathan Harker havia arribat a la seua destinació: el castell del comte Dràcula.

